

Desembre 2019

«Vetlleu, doncs, perquè no sabeu quin dia vindrà el vostre Senyor» (Mt 24,42)

En aquest passatge de l'evangeli de Mateu, Jesús prepara els seus deixebles per al seu retorn definitiu i inesperat, que els sorprendrà.

També en aquella època històrica hi havia moltes dificultats, guerres, patiments de tota mena. El poble d'Israel tenia posada la seva confiança en una intervenció del Senyor que posaria fi a les llàgrimes. Per això l'espera no era motiu de por, sinó més aviat de consol, com un temps de salvació.

Aquí Jesús ens indica un gran secret: viure bé el moment present perquè Ell mateix tornarà quan siguem treballant, ocupats en les coses normals del dia a dia, aquelles en les que sovint ens oblidem de Déu, perquè estem massa absorts per les preocupacions pel demà.

«Vetlleu, doncs, perquè no sabeu quin dia vindrà el vostre Senyor»

Vetllar: és una invitació a tenir els ulls oberts, a reconèixer els signes de la presència de Déu a la història, a la quotidianitat, i ajudar d'altres que viuen a la foscor a trobar el camí de la vida.

La incertesa del dia precís de l'arribada de Jesús posa al cristià en una actitud de contínua espera; l'anima a viure el moment present amb intensitat, estimant avui, no demà; perdonant ara, no després; transformant la realitat en aquest moment, no quan trobarà temps a la seva agenda plena de compromisos.

Meditant aquesta Paraula, Chiara Lubich escrivia: «Has observat que en general no vius la vida sinó que l'arrossegues mentre esperes un "després", en el que hauria d'arribar quelcom "bonic"? El fet és que un "després bonic" ha d'arribar, però no serà com t'ho esperes. Un instint diví et fa esperar algú o alguna cosa que pugui satisfer-te. I penses potser que serà un dia de festa, o el temps lliure, o una trobada especial, acabats els quals no quedés satisfet, almenys no plenament. I tornes a la rutina d'una existència no viscuda amb convicció, sempre a l'espera. La veritat és que entre els elements que componen la teva vida, n'hi ha un del que ningú pot escapar: és l'encontre cara a cara amb el Senyor que ve. Això és la cosa "bonica" a la qual tendeixes inconscientment, perquè estàs fet per a la felicitat. I la plena felicitat només te la pot donar Ell»[\[1\]](#).

«Vetlleu, doncs, perquè no sabeu quin dia vindrà el vostre Senyor»

Certament el Senyor Jesús vindrà a la fi de la vida de cadascú, però ja el podem reconèixer realment present quan celebrem i compartim l'Eucaristia, quan escoltem i vivim la seva Paraula, quan acollim a cada germà i germana, quan escoltem la seva veu que ens parla a la

consciència.

Encara avui la vida ens presenta molts reptes i ens preguntem: Quan acabarà tot aquest patiment?

No podem esperar passivament una intervenció del Senyor: hem d'aprofitar cada moment per apressar el regne de Déu, el seu disseny de fraternitat. Cada petit gest d'amor i de cortesia, cada somriure que fem transforma la nostra existència en una contínua i fecunda espera.

Paco és el capellà d'un hospital a Espanya; hi ha molts pacients ancians que sovint tenen malalties degeneratives. Explica: «Quan pico a la porta d'un senyor gran que sovint crida contra la fe tinc un moment de dubte, però vull testimoniar-li l'amor de Déu. Entro amb el millor somriure que puc. El parlo amb dolcesa, li explico la bellesa dels sagraments. Li pregunto si els vol rebre i em respon: "I tant!". Es confessa i rep l'eucaristia i la unció dels malalts. Estic amb ell encara una estona. Quan el deixo està serè i la seva filla, allí present, meravellada».

Letizia Magri

[1] C. Lubich, paraula de vida, desembre 1978, en ead., *Parole di Vita*, ed. Fabio Ciardi, Città Nuova, Roma, 2017) p. 123. Propera publicació en castellà.